

Delpeut herenigt Oidipous en zijn gedoemde familie

Theater Antigone-Kreon-Oidipous door Toneelgroep Amsterdam/ Toneelschuur. Gezien 29 maart Toneelschuur, Haarlem. t/m 11 april. Inl: toneelgroep-amsterdam.nl. | ●●●●○

Door WILFRED TAKKEN

We kijken door een venster naar een kil kantoor met grijze tegels. Twee ramen zijn gebroken. Er is slordig geveegd want voor het huis liggen nog brokjes glas. Twee gebroken ramen als symbool voor de ogen van koning Oidipous, die ziende blind is, en zijn ogen uitsteekt als hij de waarheid onder ogen ziet. Op een groot videoscherm verschijnen de ogen van de drie hoofdpersonen.

Voor *Antigone-Kreon-Oidipous* werkte regisseur Thibaud Delpeut (1978) drie Griekse tragedies van Sophocles tot één geheel: *Antigone*, *Koning Oidipous* en *Oidipous in Kolonos*. Niet chronologisch; *Antigone* is het raamwerk, met flashbacks naar de twee delen van *Oidipous*.

Delpeut maakt het stuk als onderdeel van TA-2, het talentenproject van Toneelgroep Amsterdam en de Haarlemse Toneelschuur. Wederom toont hij zich een groot talent dat krachtig en met allure een stevig stuk in elkaar zet.

In de Griekse mythologie horen de Thebaanse sagen die hij gebruikt bij elkaar: Antigone is de dochter van Oidipous, en haar tegenstrever Kreon is haar oom en de opvolger van haar vader. Op het eerste gezicht zijn er echter nogal wat verschillen. Antigone, die haar broer begraaft tegen de wil van koning Kreon, werkt willens en we-

tens aan haar eigen ondergang. Ze stelt haar plicht als zuster boven de wet en boven haar eigen leven. Oidipous werkt juist ongewild en onwetend aan zijn eigen ondergang. Hij lost een moord op waarvan hijzelf de dader blijkt te zijn.

Delpeut zet de acht TA-acteurs aan tot hevig en hard spel. De bewerking is aards, met net genoeg alledaagse zinnen om de tragedies naar het heden te halen, en soms zelfs geestig te maken. Bijzonder is de vergroting van Kreons rol. In de gedaante van Jacob Derwig wordt hij een omhooggevallen, zwakke heerser die niet kan vertrouwen op zijn natuurlijke gezag en zich daarom onwrikbaar opstelt. Hadewych Minis, als Antigone, is een fijne boze puber met een herenjasje aan. Ook zij overschreeuwt de onzekerheid, en stelt zich harder op dan ze eigenlijk is.

Delpeut legt de lijnen bloot die door de verdoemde familie lopen: de botsing der generatie, de stijfkoppige heethoofden, de blindheid voor het noodlot. In zijn bewerking gaat wel de sterke structuur van de tragedies verloren, waardoor de voorstelling dwingende kracht mist, vooral nadat *Koning Oidipous*, de beste van de drie, is afgelopen. Delpeut verhuult dat met snelle, harde overgangen. Maar het stuk gaat toch slepen naar het eind toe.

Zoals dat gaat bij goede voorstellingen, maakt één scène alles goed: Oidipous is wanhopig en zoekt lijfelijke troost bij zijn echtgenote en moeder Iokaste (Janni Goslinga), maar afkeer en twijfel drijft ze telkens weer uit elkaar.

Iokaste (Janni Goslinga) en Oidipous (Barry Atsma) Foto Sanne Peper